

figer, at man saa ikke behøver Appellinstanter videre end til Kassationsretter, saa siger jeg, at jeg ikke kan troe Andet, end at Høiesteret eller Overretterne maae falde, at man saa f. Ex. i Kjøbenhavn, saaledes som det, hvis jeg opfattede det rigtigt, blev antydet af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 5te Valgkreds (C. Nimestad) opretter formelige Underretter og inddeler den i een eller flere Retstredse, alt efter som man vil, og at man saa lader Kjøbenhavn som den øvrige Deel af Landet fortære under en Kassationsinstants. Oprindelsen til, at Kjøbenhavns Underret tillige blev en Overret, maa vistnok søges i den Omstændighed, at den var den eneste kollegiale Ret, der ved Landstingenes Ophævelse fandtes paa Verne, og jeg kan ikke indrømme, at det skulde være nogen Nødvendighed, at Kjøbenhavns Bytting vedblev at være slaaet sammen med Vernes Overret eller Høiesteret. — Det forekommer mig, at naar vi gennemførte Nævningesagen saaledes, som den var foreslaaet gennemført af den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 6te Valgkreds (H. Hage), saa behøvede vi ikke at medtage det første Affnit af den foreliggende Lov, nemlig Adskillelsen af Administrationen, men dersom vi vilde gaae den samme Vej, som den høitærede Minister har viist os, saa troer jeg tillige, at vi gjøre bedst i ved samme Leilighed at faae den offentlige og mundtlige Retsspleie indført i borgerlige Retstrætter. — Om man nu endogsaa vil holde saa meget paa, at man i Provindserne ikke kan gennemføre Mundtlighed og Offentlighed, saa lad os dog idetmindste faae det for Kjøbenhavn, lad os faae den kjøbenhavnske Underretspleie omdannet til offentlig Retsspleie, og nu vel, lad da Mundtlighed og Offentlighed blive indført ved Overretten; thi Ingen vil dog betvivle, at Overretsprokuratorerne ere istand til at føre Appelsager mundtligt og offentligt. Jeg idetmindste antager, at ligesaavel som man i Høiesteret kan føre Appelsager paa denne Maade efter ffrevne Aktstykker, ligesaavel kan man gjøre det ved Overretten. Det er min Overbeviisning, at før Thinget lader Ud-

kastet gaae videre, behøves der forskjellige Oplysninger i finantsiel Henseende samt Oplysninger om, hvorledes det egentlig bliver med den Forjættelse, som Grundloven giver i sin § 79, 1ste Membrum, om Offentlighed og Mundtlighed i borgerlige Retstrætter.

Hvad nu den egentlige Nævningesag angaaer, saa har jeg ikke nogen synderlig Erindring at gjøre mod Lovudkastet. Jeg erkjender, ligesom saamange af de ærede foregaaende Talere, at den høitærede Justitsminister har løst sin Opgave overordentlig godt. Jeg erkjender, at den Mand, der gaaer igjennem det hele Lovudkast, er saa grundlovsindet, som man kan forlange det, og naar jeg nu vil tillade mig nogle enkelte Bemærkninger, saa er det ikke for at opponere mod Udkastets Bestemmelser, men kun for ogsaa at give min ringe Stjærv til Bestemmelsen af adskillige deri forekommende Spørgsmaal.

Det første Punkt, som jeg troer er mindre heldigt — og det gjør mig ondt, at den høitærede Justitsminister igaar holdt paa den af ham fundne Løsning — er Nævningelisternes Dannelselse, saaledes at der bliver en særlig Liste. Man kan ikke saaledes ved Hjælp af Beskatning og aarlige Indtægter mathematisk udfinde gode Dommere, og denne Valgmaade vil visstnok ikke finde megen Anklang. Det vil dog være behynderligt at gennemføre Tokammerssystemet i en Nævningeret; jeg veed ikke, ligesom jeg heller ikke seer anført, at en saadan Adskillelse er brugt andre Steder. Men dersom galt skulde være, saa vil jeg dog meget hellere gaae ind paa det Forslag, der fandtes i det af den ærede Rigsdagsmand for Præstø Amts 6te Valgkreds (H. Hage) ifjor indbragte Forslag. Der var der lagt en Censur til Grund for Nævningelisternes Affattelse, og thiøndt jeg finder det forkasteligt, saa anseer jeg det virkelig for bedre, end hvad her er bragt i Forslag, at affatte to Lister; thi naar der kun er een Liste, som er lige for Alle, saa blive dog alle de Censurerettede opførte derpaa, men efter Ministerens to Lister forekommer det mig,